

Arizona
KRÁSNÍ A MŔTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 2 Arizona

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas

Krásni a mŕtvi 3 – Summer

Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 2 – Arizona – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

2. část

EDEN MAGUIRE

Mojim dvom úžasným dcéram

Phoenix Rohr ma zmenil. Vpálil mi do života ako jasná kométa zo širšej tmavej oblohy a ožiaril môj svet. Kým som spoznala Phoenixa, bola som len polovičný človek – nehotová a stále vystrašená. Potom, počas niekoľkých krátkych týždňov, som bola celá.

Rovnako som, myslím, zapôsobila aj ja naňho. Držali sme spolu proti celému zlému svetu. Moja ruka v jeho ruke, jeho ruka na mojom pleci.

Pravda je taká, že ľudia v mojom svete pričasto prichádzajú o život – len v našej škole zahynuli za jediný rok štyri decká. Človeku to akosi zintenzívni prežívanie – každucký deň si berie to, čo má, a prežíva to naplno. Lásku, sex, každú spoločnú chvíľu. Visela som na Phoenixovi, akoby bol mojím spasiteľom.

A potom sa to všetko rozbilo. Stratila som ho – tri krátke slovká. Zaplietol sa do pouličnej bitky a zomrel.

Všade som ho hľadala. Vyrážala som autom z mesta, uháňala som pomedzi rozochvené osiky a vysoké červené smreký až tam, kde sa skalnaté kopce spájali s oblohou. „Phoenix,“ šepkala som tisíckrát. Zostalo mi len jeho meno.

Phoenix – štvrtý v rade študentov, ktorí sa už nikdy nevrátia. Jeden, dva, tri, štyri tragédie, štyri zásahy do srdca – a posledný bol absolútne, totálne, nekonečne najhorší. „Phoenix.“

Upla som sa na spomienky. Jeho bozky, jeho dotyk – letné dni, keď sme spolu plávali v potoku Deer Creek, večery, keď zapínal stereo v mojom aute a vozil nás k Hartmannovmu jazeru, ja som sa mu opierala rukou o plece a počítala som hviezdy. Istý čas som sa normálne bála, že prídem aj o tie spomienky.

Potom sa ozval šum krídel. Krídel anjelov, duchov, duší v predpeklí – môžete si ich nazvať, ako chcete. A Phoenix sa vrátil.

Už nechcem s nikým hovoriť. Potrebujem byť sama. Jasné, Jonasovi to napokon vyšlo – a čiastočne aj vďaka mne. No ešte mám v rukách osud troch Krásnych mŕtvych. Je to tak. *Arizona, Summer, Phoenix. Arizona, Summer, Phoenix.* Presne v tomto poradí – ich mená sa mi v hlave opakujú ako mantra.

„Darina, bola by som radšej, keby si bola častejšie doma. Mohli by sme spolu kadečo podnikáť, chodiť na pedikúru, na nákupy.“ To vraví Laura, moja mama.

„Darina, prestaň sa rozvážať na tom kabriolette. Priveľa žerie.“ To je Jim, môj nevlastný otec.

Viete si to predstaviť, nie?

„Pod' s nami do nákupného centra, budú tam aj Lucas a Christian.“ Jordan a Hannah. Dve uštebotané, utárané, ukvíkané babenky. Akože moje kamošky.

A k tomu otravuje Logan Lavelle: „Darina, prečo už ku mne nechodíš? Zohnal som dobré nové dévedéčko, môžeme si ho pustiť.“

Dajte si odpich a dajte mi pokoj. Mali by to pochopiť aj z reči môjho tela, no fakt im to nedochádza. Alebo že by im na mne predsa len záležalo?

Aj tak sa stále „prevážam“ na aute, vždy idem cez Centennial, vždy rovnakým smerom, von z mesta, k Foxtonu. Do hôr, ktoré sa strmo týčia po obidvoch stranách cesty, až zakrývajú výhľad na belasú oblohu.

Do tichého vzduchu reve hudba z mojich reprákov. Dupem na plyn.

Rýchlosť je teraz dôležitá. Pomáha mi niesť bremeno, čo mi spočíva na pleciach, pomáha mi na nich všetkých zabudnúť. *Švihaj, autíčko, švihaj!* Som v oblasti vypáleného lesa. Zostali tu celé kilometre zhoreniska po lesnom požiari, samé pokrútené pahýle, popadané kmene a sivá pôda. Možno tak o desať rokov sa to tu zazelená.

Už som zanechala za sebou mŕtvolu stromov a stúpam vyššie do vrchov, červené smreký sa znovu zelenajú na pozadí ružových skál a zo mňa konečne padá moje ťažké tajomstvo, kľže mi z pliec, pretože tu už na mňa nemôže nikto tlačíť. Tu som v bezpečí.

Do ušných bubienkov sa mi zapiera rytmus hudby. Gitary kvília. Pevne zvieram volant, nahýnam sa dopredu a z plných pľúc spievam text. To auto je božské. Červená

karoséria, čo sa ligoce ako pery s naneseným leskom, smotanovobéžová koža, strieborné lemovanie. Našiel ho pre mňa Brandon Rohr a dokázal, že má pekne náročný vkus. Prechádzam cez Turkey Shoot Ridge, už mám len desať minút do Foxtonu. A tridsať minút ku Krásnym mŕtvym.

Asi to už prehánam. Jasné, viem. V každej chvíli a s každým nádychom túžim po Phoenixovi, po jeho očiach, ktoré mi čítajú v hlave aj v srdci, po jeho náručí. Prečo so mnou nemôže byť dvadsaťštyri hodín denne a sedem dní v týždni? Prečo?

A je tu Foxton. Zhluk drevených domcov, obchod so zmiešaným tovarom, akurát už bez tovaru a so zatlčenými oknami, križovatka bez semaforu. Odbočujem na vedľajšiu cestu, prechádzam popri rybárskych zruboch nad rozbúrenou vodou, kde sa Bob Jonson napokon pomstil za Jonasovu smrť – vytlačil Matta Fortuna z cesty a obidvaja sa dolu rozbili o skaly a utopili. Mattovu harleyovku odviezli naspäť k Charliemu Fortunovi, on si ju opravil a teraz sa na nej vozí. Normálne ma mrazí, keď na to pomyslím. *Tak na to nemysli, Darina. Šoféruj.*

Už vychádzam spomedzi domov a cesta sa mení na poľnú. Tu už nič nie je, tak musím z auta vystúpiť a peši kráčať chodníkom, ktorý vyšliapali jelene, lebo sa často chodia pásť do osikového hája na hrebeni. Toto je moja piata, možno šiesta cesta sem hore od Jonasovho odchodu

a zakaždým ma tu čaká len ticho a prázdnota. Vietor fúka pomedzi osiky, ale nepočuť šum krídel, nijaké silové pole neposiela votrelcov zo sveta živých, ako som aj ja, kadeľahšie.

Phoenix, to som ja. Kde si? Musím ťa vidieť. Keď ma objíme, srdce sa mi upokojí. Len vtedy si pripadám, že som doma. Ak budem ešte chvíľu nosiť tvoje tajomstvo, zrútim sa. Povedz Hunterovi aj ostatným, že to už dlho nevydržím.

Vyliezam na hrebeň a bez dychu zastávam v tieni hrdzavej nádrže na vodu. Človek by sa pomedzi stromy mohol dívať do vedľajšieho údolia a starú stodolu si ani nevšimnúť. Osikové listy sa chvejú a šuchocú – ako krídla? Je to krásne, naozaj krásne – osiky a svah, žltkasté stonky indiánskeho tabaku, ktorý sa hrdo týči medzi striebnistou lúčnou trávou. A šíra obloha.

Stále však nepočujem šum krídel – len buchot svojho vlastného srdca a chripot svojho vlastného dychu –, necítim tu ani Phoenixa, ani ďalších Krásnych mŕtvych. Cestou zo svahu sa už obzerám, hľadám ho a tak posadnuto napínam zrak, že by mi mohlo ujsť aj to najviditeľnejšie, mohla by som prehliadnuť vysokú nehybnú postavu pri vrátach stodoly, ktorá je obrátená ku mne a čaká. Áno, ak túžba a želania zaberú, tak tam naozaj bude stáť.

Nohy mi svištia trávou, potom sa prikrčím a podleziem plot z ostnatého drôtu. A vidím rovno do stodoly,

pretože vráta sa kyvocú, sú otvorené ako vždy. „Phoenix?“ nahlas volám, keď vchádzam do tmy. V nozdrách cítim prach a hnilobu dreva, lebo priečky konských boxov práchnivejú, nakláňajú sa v tých najbláznivejších uhloch. Z hákov visia staré konské postroje, od jedného trámu k druhému sa vinú pavučiny. „Prosím!“

Povedzme si to rovno. Tu bývajú Krásni mŕtvi. No nevidia ich, ak to sami nechcú. Vlastne sa musia utajovať, najmä pred ľuďmi zo sveta živých – pred mnou i pred vami – inak by... Chcela som povedať, že by umreli, no to by bolo čudné. Veď Phoenix, Hunter, Arizona aj Summer a ostatní sú už tak či onak minulosť. Sú to *revenanti*, navrátilci zo sveta nebohých.

Stodola bola prázdna – skontrolovala som ju do posledného centimetra, prezrela som aj senník, kde na zahŕňajúcu dlážku dopadali úzke pásy slnečného svetla. Tu som po prvý raz zazrela Phoenixa, stál uprostred kruhu prespevujúcich postáv. Vtedy ho Krásni mŕtvi a ich vládca vítali po návrate z predpekia. A prásk, tak mi vtedy explodovala myseľ. Kým som pozbierala jej kúsočky, môj mŕtvy priateľ patrila k Hunterovej bande a na znak toho nosil aj znamenie smrti – tetovanie anjelských krídel medzi lopatkami, kde ho prebodla dýka.

Phoenix, vráť sa! prosíkala som.

Vyšla som zo stodoly a kráčala krížom cez dvor.

Opúšťala ma nádej. „Hunter!“ zakričala som. „Viem, že to robíš ty! Nenávidím ťa!“

Áno, vládca zombií ich udržiaval v neviditeľnom stave. Ešte nebol ochotný znovu mi ich ukázať. Mienil ma natahovať, čakať, kým naberú silu po tom, čo vyriešili Jonasa. Okrem toho by ste mali vedieť, že zombie nemajú slobodnú vôľu a Hunter ovláda všetko, čo robia. Aj keď sa mi neukázal, počul, ako volám, že ho nenávidím. Počul to priamo tam. A to je ďalšia z jeho značne užitočných superschopností.

Povedala som si, že mu zahrám na city, hoci mi je jasné, že nijaké nemá.

„Prosím ťa, Hunter. Phoenix mi chýba. Strašne to bolí.“

Stále nič, ani keď som vyliezla na korbu hrdzavej dodávky. Stále nič, ani keď som vyšla na verandu a nazrela cez ušpinené okná do domu. Rozoznala som pri sporáku hojdacie kreslo a stôl pokrytý storočnou vrstvou prachu. Stisla som kľučku a plecom som sa zaprela do zamknutých dverí. „Hunter, nenávidím ťa,“ zamrm-lala som.

Ešte pred mesiacom by som sa bola pobrala preč a presviedčala samu seba, že celá tá záležitosť so zombiami je len nejaká halucinácia. Že môj pobláznený mozog sa uvaril od žiaľu, tak vidím veci, čo neexistujú. Veď ako inak sa dá zvládnuť tá hrôza, keď človek, ktorého milujete ako nikdy nikoho pred ním, zomrie po